

Arrest

nr. 144 148 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard.

Voorname beslissing wordt op 27 april 2015 bij arrest nr. 144 147 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.2. Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De heer:

Naam + voornaam: M. M. M. A. S.,

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

Voornoemde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 december 2013.

2. Onderzoek van het beroep – over de gevolgen van het arrest nr. 144 147 van 27 april 2015

2.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

“II.2.1 Verzoeker meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen van de Staatsecretaris van Migratie- en asielbeleid met name het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28.11.2013:

II.2.2.1 Het middel tegen het bevel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoegankelijke behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst.

Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoegankelijke behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoegankelijke behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een meer grondige evaluatie moeten doen van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan (cf. supra de rechtspraak van het EHRM aangaande schending van artikel 3 EVRM). In dat geval had verwerende partij nochtans kunnen zien dat de behandelingsmogelijkheden voor verzoeker niet afdoende (financieel) toegankelijk was. Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek, moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 28.11.2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden, ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.

Ten overvloede merkt verzoeker nog op dat wanneer de beslissing dd. 28.11.2013 die handelt over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoeker, wordt vernietigd, verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter Vw. Verzoeker heeft in dat geval derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag. Hij heeft ook recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"2.1 Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang. Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 . Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet, anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen. Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 31.08.2010 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. 2.2 Betreffende de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing. Verzoekende partij voert aan dat een onmiddellijke tenuitvoerlegging tot gevolg zou hebben dat verzoekende partij zonder meer het land dient te verlaten en niet meer over de noodzakelijke medische verzorging kan genieten in het Rijk. Ter zake laat verweerder gelden dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 25.11.2013 op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom de ingeroepen aandoeningen niet als ernstige ziekten kunnen worden beschouwd. In die omstandigheden kan niet worden ingezien hoe het ingeroepen nadeel als een ernstig nadeel zou

kunnen worden aanzien, terwijl het ontbreken van een behandeling in het land van herkomst desgevallend niet tot een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen leiden, en dit bij gebreke aan het voorhanden zijn van een ernstige aandoening. Verzoekende partij gaat ook niet in concreto in op de aard van haar aandoeningen. Zij beperkt zich tot een volstrekt theoretisch betoog. Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht. Nochtans mag de verzoekende partij "zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel" (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007). Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

2.3 Replik op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - Het redelijkheidsbeginsel, - Het zorgvuldigheidsbeginsel, - De materiële motiveringsplicht, - Art. 3 EVRM. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het onderzoeken van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, die ongegrond werd verklaard bij beslissing van 28.11.2013, heeft nagelaten om ook de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoekende partij meent dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend zonder dat dit onderzoek werd uitgevoerd, nu het geven van een bevel in deze omstandigheden een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM. Verzoekende partij stelt dat de rechtspraak van het EHRM vereist dat steeds een onderzoek gebeurt van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. De kritiek van verzoekende partij mist ter zake evenwel juridische grondslag. In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. *N. t. Verenigd Koninkrijk*. § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support." Vrije vertaling: "slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel,

onderdak of sociale ondersteuning. " Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. In casu blijkt duidelijk dat de door verzoekende partij ingeroepen gezondheidsproblemen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden onderzocht, en dit in het kader van de door verzoekende partij aangevoerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet. Op basis van de vaststellingen van de arts-adviseur in zijn advies van 25.11.2013 blijkt evenwel dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM niet wordt behaald. Hierin werd door de arts-adviseur immers geadviseerd dat: - De aangehaalde rugklachten en lumbalgie geen ernstige, noch een levensbedreigende aandoening vormen, en dit zelfs als er geen therapie beschikbaar zou zijn. De artsadviseur motiveert ook duidelijk waarom de ziekte niet ernstig is. De arts-adviseur wijst er meer bepaald op dat de discusbulging slechts beperkt is, dat er geen tekenen zijn van wortelcompressie, dat er geen tekenen zijn van spinaalstenose en dat er geen manifeste facettaire hypertrofie aanwezig is. - De aangehaalde astma bronchiale met regelmatig acute opstoten van bronchitis geen ernstige, noch een levensbedreigende aandoening vormt, en dit zelfs als er geen therapie beschikbaar zou zijn. De arts-adviseur motiveert ook duidelijk waarom de ziekte niet ernstig is. De arts-adviseur wijst er meer bepaald op dat de ventilatoire parameters stabiel zijn. - De aangehaalde slaapmoeilijkheden met een lichte OSAS (obstructief slaap apneu syndroom) een veel voorkomende aandoening is (5% van de mannen lijdt aan apnea), met beperkte symptomen (prikkelbaarheid, slaperigheid, snurken, plots wakker worden, vermoeidheid), waarbij de behandeling enkel bestaat uit vermageren, alcoholstop, rookstop en het stoppen met het innemen van slaapmiddelen. - De aangehaalde pijnlijke schouder reeds werd behandeld volgens de regels van de kunst. - De PTSS geen ernstige, noch een levensbedreigende aandoening vormt, en dit zelfs als er geen therapie beschikbaar zou zijn. De arts-adviseur motiveert ook duidelijk waarom de ziekte niet ernstig is. De arts-adviseur wijst er meer bepaald op dat er in het verleden op geen enkel moment een intensieve therapie werd ingesteld met ziekenhuisopname en dat er geen acute periodes werden beschreven. - De aangehaalde medicamenteuze behandeling voor (naar kan worden vermoed) verhoogde bloeddruk en maagproblemen geen ernstige, noch een levensbedreigende aandoening vormt, en dit zelfs als er geen therapie beschikbaar zou zijn. De arts-adviseur motiveert ook duidelijk waarom de ziekte niet ernstig is. De arts-adviseur wijst er meer bepaald op dat hoge bloeddruk an sich slechts zelden een acuut gevaar betekent, dat er geen verslagen worden voorgelegd die een welbepaald cardiologisch risico zouden aantonen, en dat er met betrekking tot de maagproblemen evenmin een diagnose wordt voorgelegd die de inname van medicatie in die zin ondersteunt. De ingeroepen ziekten zijn dan ook niet ernstig, zodat de verwijdering van verzoekende partij van het grondgebied geen aanleiding kan geven tot een schending van art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Zie diensomtrent: EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81-83 (vrij vertaald) : « (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen. 82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42). 83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de

betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 en 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51-54).» EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is lechter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. » Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd. Verweerder wijst ter zake nog op volgende rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de inhoud en draagwijdte van de rechtspraak van het EHRM, die het hoger aangehaalde integraal onderschrijft: "Zoals de verzoekende partij terecht opwerpt; heeft het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken. (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk) In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk) Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten. (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België) Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergoed, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergoed stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert. " (R.v.St. nr. 225.632 van 28 november 2013) Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd, zowel juridisch (op grond van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet) als in feite (door te motiveren dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de

vereiste documenten). Verzoekende partij ontkent de motieven van de bestreden beslissing ook niet, en slaagt er derhalve niet in een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. In de uiteenzetting van zijn middel stelt verzoeker onder meer het volgende:

“Een vernietiging van het bevel om het grondebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 28.11.2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.(...)”

Verzoeker heeft in dat geval derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag. Hij heeft ook recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.”

De Raad wijst erop dat de gemachtigde op 28 november 2013 twee beslissingen nam, met name de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 29 maart 2011 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 april 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Zo verleent de verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet recht op tijdelijk verblijf, zoals blijkt uit artikel 7, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GWH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.14 en GWH 21 maart 2013, nr. 43/2013, B.6).

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook afdoende dat de gemachtigde *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten afleverde in navolging van de ongegrondheidsbeslissing inzake verzoekers medische verblijfsaanvraag van 29 maart 2011.

Nu de beslissing van 28 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd door de Raad bij arrest nr. 144 147 van 27 april 2015, is het daarom, gelet op een goede rechtsbedeling en ter vrijwaring van de rechtszekerheid passend om ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2013 uit het rechtsverkeer te nemen door het te vernietigen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen dient dan ook niet te worden onderzocht. Bovendien klemmt verweerders stelling dat een bevel in deze stand van de procedure mogelijk is in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet of dat een eerder bevel uitvoerbaar zou zijn met bovenstaande vaststellingen.

3. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 28 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS